

Να μετατρέψετε τις προτάσεις σε απαρεμφατικές φράσεις, εξαρτώντας τες από την πρόταση που δίνεται κάθε φορά:

-Silius animum tenerum habebat.

Homines dicunt...

Silius dicit...

-Civitas in magno periculo fuit.

Sallustius traderat...

-Terror Cassium concussit et e somno eum excitavit.

Cassius narrabat...

-Paucis post diebus res ipsa fidem somnii confirmavit.

Sallustius tradit...

-Octavianus supplicio capitis Cassium adfecit.

Octavianus dixit...

Homines dixerunt...

-Germanorum vita omnis in venationibus consistit.

Caesar narrat...

-Germani non student agriculturae.

Caesar narrat...

Germani dicunt...

-Boni viri libenter leges servant.

Ego puto(=νομίζω)...

-Hannibal a Romanis victus est.

Plinius scripserat (=είχε γράψει)...

-Germani pedibus proeliantur.

Germani dicunt...

Caesar narrat...

-Germani lacte nutriebantur.

Germani dicunt...

Caesar narrat...

Παρατηρήσεις

Όταν μετατρέπουμε κύρια πρόταση κρίσεως σε απαρεμφατική φράση του πλαγίου λόγου, δεν έχει σημασία ο χρόνος του ρήματος εξάρτησης που μας δίνεται, αλλά ο χρόνος και η φωνή του ρήματος της πρότασης που θα μετατρέψουμε. Έτσι έχουμε:

ΡΗΜΑ ΠΡΟΤΑΣΗΣ ΠΡΟΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗ

Ενεστώτας Ε.Φ.

Παρατατικός Ε.Φ.

Μέλλοντας Ε.Φ.

Παρακείμενος Ε.Φ.

Υπερσυντέλικος Ε.Φ.

Σ. Μέλλοντας Ε.Φ.

→ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ ΠΛΑΓΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

→ Ενεστώτα Ε.Φ.

→ Ενεστώτα Ε.Φ.

→ Μέλλοντα Ε.Φ.

→ Παρακειμένου Ε.Φ.

→ Παρακειμένου Ε.Φ.

→ Μέλλοντα Ε.Φ.

Ενεστώτας Μ.Φ.

Παρατατικός Μ.Φ.

Μέλλοντας Μ.Φ.

Παρακείμενος Μ.Φ.

Υπερσυντέλικος Μ.Φ.

Σ. Μέλλοντας Μ.Φ.

→ Ενεστώτα Μ.Φ.

→ Ενεστώτα Μ.Φ.

→ Μέλλοντα Μ.Φ.

→ Παρακειμένου Μ.Φ.

→ Παρακειμένου Μ.Φ.

→ Σ. Μέλλοντα Μ.Φ.

Προσοχή στην ταυτοπροσωπία του ειδικού απαρεμφάτου: το υποκείμενο του απαρεμφάτου ποτέ δεν παραλείπεται, αλλά επαναλαμβάνεται. Σ' αυτήν την περίπτωση χρησιμοποιούμε το 3^ο πρόσωπο της προσωπικής αντωνυμίας *se* (=αυτοπάθεια).